

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
—
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΙΜΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
—
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΠΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Σ. Βουτυρά, Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Γ. Μ. Διμιθρίου, διευθύνοντος.

ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΠΟΤΕ!

Τὸ τμήμα τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, τὸ διὰ πανελ-
ληνίων ἀγώνων ἀποινάξαν τον Τουρκικὸν ζυγόν, μίαν
καὶ μόνην καθιερωμένην καὶ ἀπαράβατον ἔχει ἐντολήν,
τὴν συνεχίσιν τῶν ἀγώνων τούτων πρὸς ἀπολύτρωσιν
τῶν ὑπολειπομένων. Ἐφ' ὅσον καὶ εἰς μόνος Ἕλληνας
δουλεύει ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, ὁ σταυρὸς τῆς Ἑλ-
ληνικῆς σημαίας δὲ θὰ ὁμοιάσῃ πρὸς ἄλλους στι-
ρούς, δὲν θὰ συμβαδίσῃ μετὰ τῆς ἡμισελήνου, οὐδὲ
θὰ σκιάτῃ τὰ ἀκατανόμαστα αὐτῆς ὄργανα. Ἡττημένοι
δὲν ἐντρετόμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἴμεθα καὶ ἀσθενεῖς καὶ
συντετριμμένοι. Σύμμαχοι ὄχι!

Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ὡς ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ
ἐθνικοῦ Γένους, δύναται ἐν τῇ παρόντι νὰ μὴ κρίνῃ εὖ
θετον τὸν γρόνον πρὸς δρῆσιν· οὐδέποτε ὁμως, οὐδ' ἐπι-
στιγμὴν, θὰ ἀνηστεύσῃ τὸν αἰμοχαρῆ τυραννὸν του.
οὐδέποτε, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, θ' ἀπαρνήσῃ τὰς ἱερὰς πα-
ραδόσεις του, οὐδὲ θὰ παύσῃ ποτὲ ἐκπροσωπεῖν τὴν
ἐθνικὴν συνείδησιν, διὰ τῆς παρηχῆς ὀπλων πρὸς ἐκεί-
νους, οἵτις, ἀπιστοὶ ἐν πᾶσι, θὰ στρέψωσι αὐτὰ αὐ-
τῶν κατὰ τῆς ἰδίας του σαρκός.

«Χριστιανοὶ μὲ ἀλκοράν», μουσουλμάνοι μὲ σταυροὺς
ἔγιναν ἐκ περιτροπῆς πιντες ὅσοι σήμερον μᾶς κατη-
γοροῦσιν ἐπὶ τούτῳ. Τισιούτους ἀνιερους δετμούς ὄχι
νὰ ἀπορασίῃ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ διανοηθῇ ποτε δύναται ἡ
Ἑλληνικὴ συνείδησις.

Τὸ παρελθὸν διδάξαν ἡμᾶς, ὅτι ἡ ἀνακωχὴ πρὸς τὸν
ἕτερον τῶν ἐχθρῶν γεννᾷ ἡττας ἐξίστου φρικτάς, ὅσον
καὶ οἱ ἀτυχεῖς πολέμοι, ἐπὶ βάλλει ἡμῖν ὄχι μόνον σίνε-
σιν ἀγρυπνῶν καὶ προσοχῆς, ἀλλὰ καὶ προπαρασκευὴν
ἐσπευτμένην κατ' ἑμπεριόρων. Συμμαχοῦντες ἡ ἀντιμα-
χόμενοι οἱ ἐχθροὶ οὗτοι καθ' ἡμῶν αὐτῶν μάχονται.
ἡμῶν ἐπιδιώκεται τὴν καταστροφὴν καὶ ἐξόντωσιν ὁ
εἰς διὰ τοῦ ἄλλου. Οἷος ὁρῶντες δ' ἀνεγερθῇ ἐκ τούτων
νικητὴς, καθ' ἡμῶν θὰ στρέψῃ τὰ ὄπλα.

Καὶ ἐν εἰς εὐχὰς μόνον ἡτο μοιραῖον νὰ περιορίσῃ
ἡμᾶς ἡ σκληρὰ ἀνάγκη, μία εἶναι ἡ ἐγκάρδιος Ἑλλη-
νικὴ εὐχή: ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς ἀμφοτέρων.

Ἡ Ἑλληνικὴ συνείδησις ὁμως οὐδέποτε θὰ τείνῃ
χεῖρα ἀρωγὸν οὔτε εἰς τοὺς νέους ἀσπαγὰς καὶ ἐπι-
δρομεῖς, τοὺς ἀτιμάζοντας τὸ ὄνομα τῆς χριστιανωσύ-
νης καὶ τῆς ἐλευθερίας, ὅπως καὶ ἔταν τὸ ἐπικαλοῦνται,
οὔτε εἰς τὴν αἱματοσταγῇ διξιάν τοῦ τυράννου πέντε
αἰώνων· οἱ δὲ καταγγέλλοντες τὰ ἐναντία ὑβρίζουσι δει-
νῶς θῦμα, ὅπερ αὐτοὶ οὗτοι ἐκ μωρᾶς ἰδιωτελείας ἐρ-
ριψιν ἐν μέσῳ δύο πυρῶν. Ἐστὼ δὲ τιμωρὸς τῆς τε
ἰδιωτελείας αὐτῶν καὶ τῶν ὑβρεων ὁ τῆς ἱερᾶς ἀγχι-
νακτῆσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ μάρτυρος Θεός.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Δ' κατὰ τριτὴν

(Ματθ. 23—42)

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παροδὸν ταύτην ἄνθρωπος πρὸς
τὴν οἰκοδεσπότῃ¹ ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα² καὶ φρα-
γμὸν³ αὐτῷ περ ἔθηκε. καὶ ὠρυξεν ἐν αὐτῷ ἀνὴρ⁴ καὶ
ᾠκοδόμησεν πύργον⁵, καὶ ἐξέδωκε αὐτὸν γεωργοῖς⁶ καὶ
ἀπεδύμησεν⁷. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέ-
στείλε τοὺς δούλους⁸ αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λοβεῖν
τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δού-
λους, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλίθισαν.
Πάλιν δὲ ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας
τῶν πρώτων καὶ ἐποίησαν αὐτοὺς ὡσαύτως. Ὑστερον
δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ λέγων. Ἐν-
τραπήνουνταί τὸν υἱὸν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν
υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς. Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος, δεῦτε
ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ κατέσχουμεν τὴν κληρονομίαν
αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες ἐξέβιλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος,
καὶ ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος,
τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; λέγουσιν αὐτῷ.
Κακοῦς καὶ ὁλοκάσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα
ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ
τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς. Οὐδέποτε ἀνεγνώτε ἐν ταῖς Γραφαῖς. «Λίθον⁹
ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγεννήθη εἰς
κεφαλὴν γωνίας. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔσται
θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.»

Σημειώσεις.

1) Οἱ οἰκοδεσπότης ὁ Πάτερ Θεός. 2) Ἀμπελῶνα
ἐνοεῖται ἡ ἐκκλησία τῆς Παλιᾶς Διαθήκης. 3) Φραγμὸν
τὸν μωσαϊκὸν νόμον τὸν χωρίζοντα τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν ἀπὸ
τῆς ἐξωδότικης. 4) Ἀνὴρ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἱερωσύνην δι-
ᾶν ὁ νόμος ἡμετέρος. 5) Πύργον τὴν διακρίσιν ἀντιπρὸς
καὶ προστασίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. 6) Γεωργοὶ οἱ
διδάκται. 7) Ἀπεδύμησεν ἐνέεισε ἐν αὐτῷ τὸν λαόν
ἐκ τῆς ἐκείνου. 8) Τοὺς δούλους αὐ-
τοῦ ἡτοῖς ἀνδράσι ἀγνοῦς καὶ προσητάς. 9) Ὁ λίθος
ὁ ἐκ τῆς ποσότητος ῥήσεως ἐπιβεβαῖον τὴν γνώμην αὐτῶν, ὅτι
ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰς ἔξωγον θέσιν, καὶ δὴ τὴν θέσιν τὴν ἀποδοκίμασαν
οἱ οἰκοδομοῦντες εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς γωνίας ὁ λίθος ὁ ἀποδοκιμαζόμενος,
ὁ λίθος ὁ περιφρονούμενος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΤΟ ΣΕΒΑΣ

Ἡ σχέσις οἰκοδεσπότου τῆς ἀμπέλου καὶ γεωργῶν καλ-
λεργητῶν αὐτῆς ἔχει ἀνατραπῇ.

Τὸ σεβας τὸ δρεπόμενον ὑπὸ τῶν γεωργῶν πρὸς τὸν
κύριον τῆς ἀμπέλου ἔχει ἐκλίπει ἡ συνείδησις λοιπὸν ἔ-

μον ότι ζώμεν ακόμη. Διὰ τὴν δειξώμεν δὲ τοῦτο εἰς τὸν κόπον καὶ νὰ πιστεῦσθαι ὁ κόσμος ὅτι ζώμεν χρειζόν-αι δυο πραγματά. ΕΡΓΑΣΙΑ καὶ ΤΙΜΙΟΤΗΣ. Περὶ αὐτῶν θὰ πραγματευθώμεν προσεχῶς.

* *

Καὶ πάλιν διὰ τὴν σήμερινὴν μας κατάστασιν.

Ἐνα κακόν, πολὺ μεγάλον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπειλᾶται τόσον συχνὰ εἰς τὰ ἄλλα γειτονικά μας ἔθνη, ξένα καὶ ἐντόπια, εἶναι καὶ τοῦτο ὅτι καὶ ἀναμεταξύ μας ἡμεῖς εἰς τὰς ἐργασίας μας δὲν ἔχομεν ὑποστήριξιν καὶ ἀλληλοβοήθειαν. Ὡς τὸν νὰ μὴ μᾶς ἐφθάνει ἡ πτώχεια μας, ὡς τὸν νὰ ἦτο δι' ἡμᾶς τίποτε ἡ καταδρομὴ τῶν σήμερινῶν δυστυχημένων χρόνων τῆς ἀγορᾶς, μὲ ὅχι πολὺ καλὸν μᾶτι βλέπομεν τὴν πρόδον τοῦ γείτονός μας εἰς τὰς ἐργασίας του καὶ εἰς τὰ κέρδη του. Δὲν συλλογίζομεθα ὅτι τὰ κέρδη τοῦ κόσμου δὲν εἶνε φυσικὰ ὠρισμένα δι' ἑα, ἀλλὰ δι' ὅλους—διὰ τοῦτον πολλὰ καὶ διὰ τὸν ἄλλον ὀλίγα—καὶ ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἔχουν ὅπως καὶ ἡμεῖς οἰκογενεῖας καὶ ὑπογρεώσεις ὅχι ὀλιγωτέρως ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας. Ὅταν θὰ κτισθῇ ἑα σπιτι, ἔναι καὶ δύο μερικοὶ ἢ καὶ κτίσται βέβαια δὲν φθάνουν. θὰ χρειασθῶν πολλοί. τί μᾶς πειρᾶται λοιπὸν καὶ αὐτοὶ—ἰσογενεῖς ἀνθρώποι—ὑπάρχουν καὶ μὲ τὸν κόπον των βγαίνουν τὸ ψωμί τῆς οἰκογενείας των; τίποτε· μάλιστα εἶνε καθήκον μας, χρέος μας νὰ τοὺς ζητῶμεν καὶ νὰ τοὺς συνιστῶμεν. Ἐκείνος ὁ ὁμογενὴς ἂν εἶναι ἀνθρώπος κλοχνατετραμμένος, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν χάριν, καὶ ὅπως ἡμεῖς εἰς τὴν περίστασιν τὸν ἐφάνημεν χρήσιμοι, δόλου ἀπείθων δὲν εἶναι καὶ ἐκεῖνος εἰς παρομοίαν ἀνάγκην νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνθυμηθῇ. Ὁ ξένος πάντοτε εἶναι ξένος· δὲν ἔχει καλὴν συμπεριφοράν νὰ φροντίσῃ δι' ἡμᾶς, μόνον δὲ θὰ ἀπορῇ καὶ αὐτὸς μὲ τὴν προτίμησιν ποῦ τοῦ κάμνομεν ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας. Ἡ μήπως φθάνει εἰς ἑα χωρίον ἕνας ὑποδηματοποιὸς ἢ καὶ δύο μοναχὰ παντοπωλῆαι; Ὅπως φροντίζομεν ἡμεῖς μὲ τοῦ τοῦ ἔργον νὰ ζήτωμεν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἴδιον προσπαθεῖ νὰ κάμῃ. Ἀντὶ δὲ ὁ εἰς τεχνίτης διὰ τὸν ἄλλον συντεχνίτην του νὰ λέγῃ κατηγορίως καὶ διαφθῶν εἰδῶν ψευδολογήματα, καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἤρχετο εἰς συνενόνησιν μὲ ἐκεῖνον καὶ νὰ προσεπάθουν αὐτοὶ μαζὺ μὲ ἄλλους νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἐργασίαν των εἰς βαθμὴν ὥστε καὶ οἱ ξένοι αὐτοὶ ἀκόμη νὰ τοὺς ποτιμοῦν.

Ἐπειτα τὸ ἄλλο τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι ὅταν θέλωμεν νὰ ψωλίσωμεν ἄτι τι, ποῦ μᾶς χρειάζεται, τρέχομεν εἰς τὰ ξένα καταστήματα καὶ μπαζὰς χωρὶς καθόλου νὰ ἐξετάσωμεν, ἂν ἐκεῖ πωλῆται πρᾶγμα εὐθηνότερον καὶ καλλίτερον ἀπὸ ἐκεῖνο, ποῦ θὰ ἔχουν οἱ ὁμογενεῖς μας πωληταί. Καὶ δὲν συλλογίζομεθα, ὅτι τὰ ἀκριβέστερα καὶ πολλὰς φορὰς χειρότερα ψώνια μας ἀπὸ τοὺς ξένους δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ αὐτὰ τὰ ἰδικὰ μας βεβλημένα μέτρα εἰς κουτιὰ καὶ φιάλας τῆς Εὐρώπης καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐπεὶ θέλομεν μεγαλεῖον καὶ ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἔχει νὰ λέγῃ γὰρ ἐκείνους, ποῦ κίανουν τὰς ἀγορὰς των ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα θυσιάζομεν τὰ μικρὰ καταστήματα, θυσιάζομεν τὰ πάντα γὰρ νὰ ἀκουσθώμεν, χωρὶς ὅμως καμμίαν ὠφέλειαν, καὶ ἂν θέλετε μὲ βλαβὴν πολλάκις πολὺ σημαντικὴν. Δὲν θέλομεν δὲ καὶ νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι μᾶς συμφέρει ἡ ἀλληλο-ὑποστήριξις καὶ διότι ποτε ἡμεῖς μὲν θὰ εὐτυχεύομεν καὶ δὲν θὰ φθίσωμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάνωμεν ποτε χρέη, οἱ δὲ ἄλλοι θὰ ἀγορεύουν ἀπὸ ἡμᾶς ὅχι πλέον μὲ πίστωσιν, ἀλλὰ μὲ χρῆμα, τὸ ὁποῖον θὰ κερτῶνται νὰ κερδίζουν ἀπὸ τῆς τεκτονικῆς ἐργασίας καὶ τὰς ὠφελείας τὰς ὁποίας θὰ τοὺς διδῇ ἡ ὑποστήριξις μας. Πόσον θὰ ἡμεῖς εὐτυχίσαι, ἐν πάντοτε εἰς τὰς ἐργασίας μας καὶ εἰς τὸν βίον μας εἰχομεν πάντοτε ὅτι ὅσον μας τὴν μετρίαν ἐκείνην ἀλήθειαν ὅτι ἡ ἐνωσις ὀφείλει τὴν δύναμιν.

Πῶς θὰ προοδεύσωμεν;

Αὕτη ἡ ἐρώτησις εἶναι ἡ πρώτη ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν μία Κοινωνία χρειάζεται πάντοτε νὰ ἀντιμετωπεύῃ εἰς τὰ μέλη της, εἰς τοὺς ἀνθρώπους δηλ. οἱ ὅποιοι τὴν ἀπερτίζουν. Ἡ πόροδος μᾶς Κοινωνίας, εἶναι ἡ ζωὴ τῆς Κοινωνίας ἐκείνης. Κοινωνία ἀπὸ τῆς ὁποίας λείπει ἡ πόροδος, λείπει καὶ ἡ ζωὴ. Ἡ Κοινωνία ἐκείνη σιγὰ σιγὰ θὰ μαρνήσῃ καὶ θὰ ἀποθάνῃ. Ἐὰν νερὰ, ποῦ στεκόνται, σπάζουν λέγει μία κοινὴ παροιμία, καὶ εἶναι μεγάλη ἀλήθεια. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡμεῖς ἀκόμη δὲν ἐνόησαμεν τὸν καὶ δυνὸν ὁδοὺν εὐρίσκεται πολὺ κοντὰ μας. Πῶς λοιπὸν θὰ προοδεύωμεν; Ἰδοὺ πῶς: Τὴν Κοινωνίαν βέβαια, τὴν ἀπαρτίζουν ἄτομα. Τότε λοιπὸν θὰ προδεύσῃ ἡ Κοινωνία μας ὅταν προοδεύουν τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀπαρτίζουν. Τὰ δὲ ἄτομα πῶς θὰ προοδεύουν; Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπαντῶμεν ἄλλοτε. Ἐἴτε μὲν ἄλλοτε, ὅταν ἐλέγομεν διὰ τὴν σύγχρονον κατάστασιν, ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τῆς τιμιότητος. Αὐταὶ εἶναι αἱ δύο μεγάλα κοινωνικὰ ἀρεταί, μὲ τὰς ὁποίας προοδεύουν καὶ προοδεύουν διὰ τὰ ἔθνη. Φιλότιμος ἐργασία μετὰ τιμιότητος καὶ εὐκαρίους ἐξασκουμένη εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ μᾶς κάμῃ ἱκανοὺς, ὅχι μόνον τὸ ψωμί μας νὰ βγάλωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ ζήσωμεν μὲ ἀξιοπρέπειαν. Ἡ εὐκαρίνη καὶ φιλότιμος ἐργασία πάντοτε ἐκτιμᾶται. Κανείς ποτε ἐργατὴς τιμὴς καὶ φιλότιμος δὲν ἐπεινάσκει. Πιστὸν μόνον ἐκείνος ὁ ἐργατὴς, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται διὰ τὰ μέλη, δηλαδὴ διὰ νὰ περὶ τὸ ἡμεομισθίον. Συχνὰ πικρὰ καὶ αἰσθητικὰ τοῦ ἐργατῆς μᾶς νὰ περτοῦνται οἱ δου. Λίγες δὲν ὑπάρχουν. Καὶ ὅμως, καθὼς βλέπομεν καθημέραν, αἱ ἐργασίαι ποτὲ δὲν τελειοῦν. Ὑπομῖνα λέγει ἐκεῖνος, ὅπου λέγει, ὅτι δὲν ὑπάρχουν δουλιές. Διὰ τὸν τόσον κόσμον ἐργάζεται, ἀπὸ δὲν ὑπάρχουν δουλιές; Ναι, λέγει, ἐργάζονται ὅσοι ἐργάζονται, ἀλλὰ δὲν χρειάζονται ἄλλοι ἐργάται. Καὶ διὰ τὴν οἱ ἄλλοι ἔχουν ἐργάζειν; Διότι, λέγει, ἐπρόφθισαν. Διὰ τὴν ὅμως καὶ σὺ νὰ μὴ πειθῇς; Αὐτὰ ὅλα εἶναι προφάσεις. Μὲ αὐτὰ δὲν ἡμπορεῖς νὰ δικαιολογηθῇς. Τοῦ νὰ μὴ εὐρίσκει δουλίαν, ἐὰν τὰ δύο σημαίνει. Ἡ ὅτι δὲν φροντίζεις νὰ εὖρῃς ἢ ὅτι εἶσαι ἀνικανὸς καὶ δὲν σε πείρνει ὁ καθένας. Καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν ἔχεις ἀδικον καὶ πταίεις ἐσὺ. Διὰ νὰ μὴ φροντίζῃς νὰ εὖρῃς ἐργασίαν θὰ εἴπῃ πῶς ἀγαπᾷ τὴν ταμπέλιαν καὶ τὴν οὐνηρίαν. Ἀκουστε λοιπὸν τί λέγει ἡ ἀλήθεια. Γραφὴ διὰ τοῦ οὐνηρίου ἀπλοῦτος οὐνηροὶ ἐνδεεῖς γίνονται, οἱ δὲ ἀνθρώποι ἐρεθίζονται πλούτῳ. Καὶ ἄλλο πάλιν. Ἐν ἐπιθυμίαις ἐστὶ πᾶς ἀνθρώπος. Χεῖρες δὲ ἀνθρώπων ἐν ἐπιθυμίαις. Διὰ τὸν οὐνηρὸν καὶ ταμπέλην ἀνθρώπος, ποτὲ δὲν ἡμπορεῖ νὰ κερδίσῃ χρήματα καὶ νὰ γίνῃ πλούσιος. Διὰ τοῦτο πάντοτε ἐπιθυμεῖ τὸ ἕν καὶ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ διότι εἶναι πάντοτε πτωχός. Ἐνὼ τὸν ἀντίον ὁ ἐργατὴς ἀνθρώπος καὶ ἂν πῶς δὲν εἶναι πλούσιος, μίαν ἡμέραν ὅμως ἐξάγειτο θὰ γίνῃ ἄλλος. Καὶ τὸ νὰ εἶσαι ἀνικανὸς εἰς τὴν ἐργασίαν σου καὶ τοῦτο εἶναι σφάλμα ἰδικόν σου, θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἔχεις τὴν φιλοτιμίαν, ἂν ὅχι νὰ γίνῃ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοῦλάχιστον νὰ γίνῃς ὁμοῖος καὶ ὅσο με αὐτοῦ. Δὲν θέλω δὲ νὰ ἐξετάσω, ἐὰν ἔχῃ καὶ κατὰ τὴν ἐκείνην τὰ ἀρετὰς ὅπου εἴπομεν προηγουμένως. Τίτε, ἐν ὅλῳ εἶναι ψεύστης, ἢ μέθυσος ἢ χρηστοπαίκτης κτλ. τότε, ἀκόμη περισσότερον εἶσαι ἔξωκατὰ κριτοῦ. Τότε, μὲ ὅλα τὰ δίκαια θὰ σε περιτρήσουν καὶ θὰ πεινάσῃς. Διότι εἰς ἕνα ἀνθρώπον μὲ τέτοιαν ἐλαττώματι καὶ εἰς δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην ἢ δὲ ἀγαπᾷ. καὶ λέγει Ἀνὴρ ἀξίπιστος, πολλὰ εὐλογηθήσεται, ὁ δὲ κακὸς οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται. Ἡ λέξις κακὸς ἐδῶ σημαίνει, ἀνθρώπον ἄτιμον καὶ ἀνέξον ἐμπιστοσύνης.